

לחולמים בליל-גשם

התעוררתי, לאחר שחלמתי שעות, אומר לעצמי אז מה יועיל, אלה חלומות יפים אבל ברגע שנושבת רוח קלה מכוון המציאות – כוון המקדש לבזיונות היום-יום ולרוממות השפלות – הם נמלטים כאדים, וכאדים נמחקים הם או כמעט נמחקים מהחלל. מול כלב מכה-גרב זה, הידוע בפראותו, עומדת הנשמה על הענף הקבוע שלה, בחרדת צפור החוששת מסביבתה, תמיד מוכנה לזנוק; חתול אורב מלמטה, צפרניו מתוחות; פרס זועף, כנראה, כפוף כרמח-אבן, עט על ראשה מלמעלה? אמצעי יעיל מאד למסמס את הזמן ולרוקן את הרגע ממשיו היקר; דלת מוארת בקצה הסמטה שאנחנו פותחים, או שכלבה הבא ממעמקי הזמן ילקק את ידיה בחרף מחרפי הילדות, ואתה תשפשף את צלעותיו המזדקרות כאצבעות בתוך כפפה קרה, לחה, ממש כמו עכשיו...
אולי זוהי תמונת האהבה; מרפסות אלה הקרועות בתוך סלעים, אולי זה הגשם המנגן על הגג את מנגינותיו היתדיות החדגוניות; תמונת אהבה המספקת מנות מזון לנשמה, מאכילה אותה מעט כי איננה יכולה לראות אותה ערה לבדה מאחר בחשכה כפלגש עזובה. דרושה הכרעה מצדה: היא קוראת לה כל הלילה, כי הנשמה אינה אהבת אלא את החולמים.

גליון 191, דצמבר 1995

מערבית: ששון סומך